

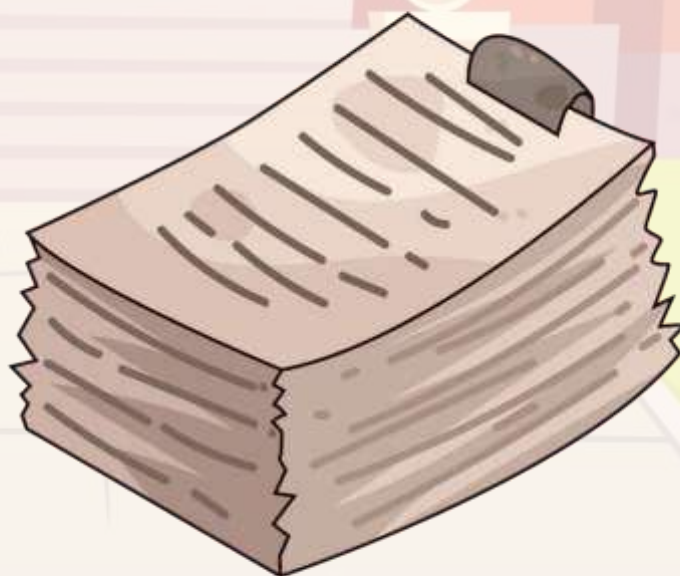
Stories van Vriendelijkheid en Moed

Geinspireer deur die
Leerstellings van Pous
Franciskus

Die Tuin van Verbondenheid

Maple Grove Laerskool het 'n groot, leë hoek naby die speelgrond gehad waar onkruid hoog gegroei het en die grond droog was. Die meeste kinders het nie daarheen gegaan nie, behalwe om wegholballe of verlore papiervliegtuie te jaag.

Een Maandagoggend het mev. Santos 'n aankondiging
gemaak. “Hierdie jaar,” het sy gesê, “gaan ons klas 'n tuin in
daardie hoek plant. Nie sommer enige tuin nie – 'n Tuin van
Behoort. Elkeen van julle sal iets plant. Saam sal ons
daarvoor sorg.”

Die vertrek het gegons. Mateo het gevra: “Moet ons almal
dieselfde ding plant?”

Juffrou Santos het haar kop geskud. “Nee. Elke plant sal anders wees, soos elkeen van julle. Maar saam sal hulle iets pragtigs maak.”

Tessa het haar hand opgesteek. “Mag ek sonneblomme plant? Hulle is lank en helder.”

“Natuurlik,” het juffrou Santos gesê.

Aisha het gefluister: “Ek gaan kruisement bring. My ouma maak tee daarmee.”

Karim het na Lila toe oor geleun. “Ek wil rissies plant. Pikant!”

Lila het gegiggel. “Ek gaan madeliefies plant. Eenvoudig, soos sonskyn.”

Dylan het sy skouers opgetrek. “Ek dink ek gaan ’n boom plant. Iets wat blywend is.”

Die lys het gegroei, een naam na die ander. Blomme, kruie, groente, selfs rankplante. Die kinders was opgewonde— behalwe een.

'n Stil Bekommernis

Aan die rand van die groep het Priya aan haar potlood gekou. Sy het nie geweet wat om te plant nie. Haar familie het pas van 'n ander stad af verhuis, en sy het nog nie gevoel asof sy regtig hoort nie. Wat as haar plant ook nie inpas nie?

Daardie aand het sy haar ouma gevra: “Wat as my plant vreemd lyk langs almal s’n?”

Haar ouma het oor haar hare gestreel. “Vreemd? My kind, anders beteken nie verkeerd nie. Ons wêreld het baie kleure en baie vorme nodig. Net soos in musiek kom harmonie uit baie note, nie net een nie.”

Sy het vir Priya 'n pakkie saad gegee. “Hierdie is gousblomme. In ons kultuur gebruik ons dit tydens feeste en gebede. Plant hulle. Hulle sal ons storie die tuin binne dra.”

Priya het die pakkie styf vasgehou. “Goed,” het sy gefluister.

Plantdag

Saterdag het helder en winderig aangebreek. Gesinne het by die skool bymekaargekom met grawe, gieters en saadpakkies. Juffrou Santos het 'n rowwe kaart geteken: rye grond, 'n klein sirkel in die middel en paadjies wat deur dit alles kronkel.

Een vir een het die kinders geplant. Mia het sonneblomsaadjes versigtig in die grond weggesteek. Karim het rissiesaailinge vasgedruk. Lila het 'n ring van madeliefies geplant. Dylan het 'n gat gegrawe vir 'n jong esdoornboom, sy wortels in jute toegedraai.

Toe dit Priya se beurt was, het haar hande gebewe. Sy het neergekniel en haar gousblom saadjies gesaai, dit met grond bedek. Sy het na die ander gekyk, half verwag dat iemand sou lag. Maar Tessa het vooroor gebuig. “Hulle is só ’n mooi oranje. Hulle sal gloei.”

Karim het geknik. “Pittige blomme vir my pikante rissies.”

Priya het vir die eerste keer daardie dag geglimlag.

Teen die einde het die leë hoek nie meer vergete gelyk nie.

Die grond het beloftes gehou—klein saadjies en saailinge
gereed om op te groei.

Die Groeiseisoen.

Die lente het in somer verander en die tuin het tot lewe gekom.

Die sonneblomme het na die lug gestrek, langer as die kinders self. Die kruisement het vinnig versprei en die lug gevul met 'n vars, skerp geur. Die rissies het rooi gebrand, asof hulle iemand uitdaag om te proe. Die madeliefies het geblom soos klein sonnetjies.

Dylan se esdoornboom het 'n kroon van groen blare
gekry wat skadu gebied het. En Priya se gousblomme het
oopgebars in goue uitbarstings, helder soos lanterns.

Die kinders het saam die plante natgegooi, onkruid
uitgetrek en daarvoor gesorg. Hulle het iets verrassends
ontdek: die plante het mekaar gehelp. Die gousblomme
het die insekte weg gehou van die tamaties. Die boom
het skuiling gebied wanneer die son te warm geraak het.
Die kruisement het bye gelok wat die blomme bestuif
het.

Eendag het Karim opgemerk: “As ons net een soort ding
geplant het, sou dit nie so goed gewerk het nie. Dit is
beter omdat ons almal verskillend is.”

Juffrou Santos het geknik. “Net soos ons klas.
Verskeidenheid maak ons sterk.”

'n Probleem in die Tuin.

Maar nie alles was vreedsaam nie. Een middag het Dylan na die gousblomme gekyk en gefrons. “Hulle is orals,” het hy gemompel. “Hulle vat te veel plek op.”

Priya se wange het rooi geword. “Hulle maak niemand seer nie. Hulle help die tamaties.”

““Tog,” het Dylan gesê, “hulle is deurmekaar. Nie netjies soos die rye madeliefies of die reguit rissies nie.”

Lila het dit gehoor. “Dylan, die tuin hóéf nie netjies te wees nie. Dit moet aan almal behoort.”

Dylan het sy arms gekruis. “Miskien. Maar wat as een plant nie hoort nie?”

Priya het na die grond gestaar. Haar ouma se woorde
het terug gekom: Baie note maak harmonie. Maar wat as
Dylan reg was? Miskien het haar gousblomme nie
ingepas nie.

Daardie aand het sy amper besluit om nie terug te gaan
om hulle nat te maak nie.

Die Les van die Tuin

Die volgende dag het iets vreemds gebeur. Oornag het kewers gate in die sonneblomblare geknaag. Die klas het gekreun.

Toe buk juffrou Santos af. “Wag. Kyk hier. Die kewers het die gousblomme vermy. Hulle hou nie van die reuk nie. Die gousblomme het die sonneblomme beskerm.”

Die kinders het gesidder van verbasing.

“Hulle het hulle gered,” het Priya gefluister.

Dylan het verleë gelyk. “Ek dink... ek was verkeerd.” Hy het na Priya gedraai. “Jou gousblomme hoort hier meer as enigiets anders.”

Priya se glimlag het soos sonskyn versprei.

Van toe af het Dylan die gousblomme nat gegooi
wanneer Priya besig was. En elke keer as hy hulle goue
gloed gesien het, het hy onthou: wat deurmekaar gelyk
het, was eintlik beskerming, krag en skoonheid.

Die Oesfees

Teen herfs het die tuin oorvloedig
geword. Gesinne het vir 'n Oesfees
bymeekaargekom. Hulle het
kruisementtee gedrink, rissie-
bredie geëet en tafels met
madeliefies en gousblommeversier.
Die esdoornboom se blare het
vuurrooi geword, en Mia het
sonneblomsaadjes vir die volgende
jaar uitgedeel.

Juffrou Santos het haar stem bo die lag verhoog.
“Hierdie Tuin van Behoort wys vir ons iets belangrik: elke kind, soos elke plant, is uniek en onherhaalbaar. Maar saam maak julle iets wat die wêreld nodig het.”

Die kinders het in 'n sirkel gaan staan en hande vasgehou. Hulle het na die tuin gekyk: lank, klein, pikant, soet, helder, eenvoudig, sterk. Elkeen verskillend, elkeen mooi, elkeen onmisbaar.

Priya het Dylan se hand saggies gedruk. Hy het terug gedruk.

Besinningsvraag: Wat maak jou uniek? Hoe kan jou verskil bydra tot die skoonheid van jou gesin, skool of gemeenskap?

Saad van Aksie: Skep 'n “tuin van behoort” by die huis – elke persoon dra een unieke ding by ('n tekening, 'n blom, 'n storie, 'n lied). Kyk hoe die verskille dit sterker maak.

THINK

DIGITAL ACADEMY